Karikatür

BULGARİSTAN CUMHURİYET İLAN ETMEK İSTİYORMUŞ...

Güzele ne yakışmaz!

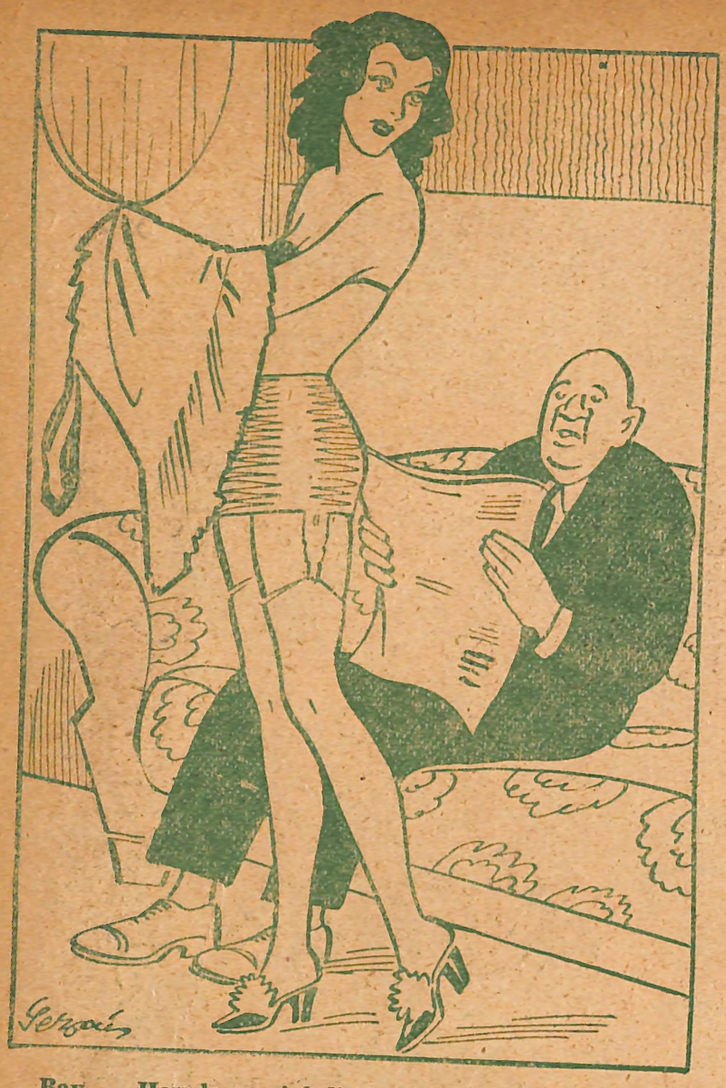

Bay — Havalar serinledi, sen hâlâ üstün başın çıplak dolaşıyorsun...

Bayan — Sen onu affedersin, çıplak diye senin başına derler!..

Ankaraya Mektup

BİZDE TENKİDE DAİR :

Şöyle ağırbaşlı mutedil bir tenkide bayılırım. Bu, dediğim şekil; tenkit değil, ikaz ve temenni; tehdit değil, okşamadır. Bir taraflı olmadan, sırf düzelmesi istenen işin selâmeti için yapılır. Temiz bir kalbin, iyi görüşün samimî ifadesidir. Yapılış tarzı; şu iş böyle yapılsa daha iyi olur şeklindedir.

Türkiyede ilk gazete çıkalı bir asrı geçti; 1876 ve 1908 Meşrutiyetlerindeki taşkınlıklar hariç olmak üzere diğer normal zamanlarda dahi tenkitlerimiz, maalesef, hiç bir zaman yukarıda tarif ettiğim şekilde olamadı.

Bir Vekil bir senede yüz tane iyi iş yapar, kimse takdir yollu bir şey yazmaz. Bir tane de istemiyerek bir yanlış yaptı mı vur abalıya!..

Sonra, yapılan her işin herkes için muvafık olmadığı da vâkidir. Dünyada ne kadar adam varsa o kadar hususî düşünce, kaygı ve menfaat vardır. Şu halde her işi her vatandaşın hususî menfaatlerine uydurmak da kabil değildir. Umumun faydası için yapılan, işler bir kaç kişinin zararına olursa bitti. Onlar gene abalıya vuracaklardır.

Teşbihte hata olmaz. Nasrettin Hoca merhum:

— Kalabalıkta eşek kuyruğu kesme, kimi uzun, kimi kısa der!

Demiş. Ne doğru. Yine Hocanın bir hikâyesi daha pek malûmdur ama tekrardan kendimi alamayacağım.

Hoca bir gün eşeğe binmiş şehre iniyormuş. Oğlu da arkasında hayvanı güdermiş. Rastgelenler:

— Şuna bak, koca adam eşeğe binmiş, körpecik çocuğu yaya yürütüyor.

Demişler. Hoca inmiş, oğlunu bindirmiş. İkinci bir grup yolcu:

— A, demişler, bak, ihtiyar adam yaya gidiyor, çocuk keyifte!.

Hoca oğlunu da indirmiş, eşek önde, onlar arkada giderlerken başka yolcular rastlamışlar, ve :

— Aaaa, garip şey. Şu budalalara bak. Eşek rahat rahat gidiyor da kendileri yürüyorlar!.

Demişler.. İşte, herkese iş beğendirmek de böyledir. Hem bence tenkit yalnız; bu fenadır, demekle kalmamalı. Bu, mütehassısı tarafından yapılmalı ve doğru yol ne ise bu da gösterilmelidir. Ömründe iş başına geçip bir defacık olsun âmme hizmeti görmemişlerin tenkidi o kadar gülünç oluyor ki..

AMA BİR GÜN KAÇACAK :

Şu kadın çorabı da mühim bir mesele mevzuu oldu. Aile bütçesinde meseledir, gazetelerde de haklı olarak meseledir. Eskiden beş liraya bir ay mütevazı bir ev geçinirdi. Şimdi ise bu para, üç günlük çorap masrafıdır. Aile bütçelerinde mühim bir yekûn tutan bu çorap meselesi nasıl halledilecek? Meçhul.

Geçenlerde bir kaç arkadaşla dertleşiyorduk. Birisi bu incecik çorapların şiddetle aleyhinde konuştu. Kendisine:

— Peki, dedik, refikanıza niçin giydiriyorsunuz?

Güldü ve cevap verdi:

— Yakışıyor haspaya!..

Eh ne yapalım, haspalara yakışıyor, yakışıyor ama, her üç günde bir de çorapçılar bizim yakalarımıza yapışıyor. Yakınlarımızdan bir bayan:

— A, kaçtı!..

Dedi mi, biz de:

— Aman yarabbi, sana emanettir, aklımı kaçırma!.

Diye dua ediyoruz. Evet, artık aklımız Allaha emanet!!..

Zaparta

Akıl Hocası

Bursada H. Ö. :

"1. Süse gayet düşkünüm. Fakat ailemin vaziyeti müsait değil. Arzumu yerine getirmek için ne yapayım?

CEVAP :

1. Güzelseniz, arzunuzu yerine getirmek için, size helâlından, haramından kesesini açacak bir kısmet mutlaka çıkar... Güzel değilseniz neden zahmete ve masrafa gireceksiniz? Ne yapsanız, hâsılat, sermayeyi kurtaramaz.

★

Semti meçhulde T. N. :

"Sevdiğim kız, beni, bakışlarile ve gülüşlerile avutup aldatıyor...,

CEVAP :

Teşekkür edin ki yalnız gözlerini ve dudaklarını kullanıyor. Ya, ellerile, parmaklarile cebinizde, cüzdanınızda dolaşsa daha memnun mu olurdunuz?

★

Salihlide Ş. S. :

"Halk dilinde "fuzuli,, lüzumsuz demektir. Nasıl oluyor da "Fuzuli,, dünya çapında büyük bir şair oluyor?,,

CEVAP :

Halk dilinde "lüzumsuz,, yerini tutan "fuzuli,, değil "fodul,, - dur. Netekim: "Hem kel, hem fodul!,, tabiri buna şahadet eder. Kelime arapçadır ama karşılığını, dediğiniz gibi, "lüzumsuz, fazla,, - gariptir ki karşılığı olan kelimelerden birinin sekizde biri, ötekinin tamamı da arapça! - kelimeleri teşkil ediyor. Fuzulinin dünya çapında büyük bir şair olmasına gelince, bunu, biz pek tabii buluyoruz. Zira edebiyat gibi, gitgide, lüzumsuz hale gelen bir mesleğin en ileri bir simasını bütün dünyanın hayretle, ibretle seyretmesi ve babaların çocuklarına bu fuzulî dehâyı göstererek: "Aklınızı bunlar gibi boşuna harcamayın!,, demesi pek yerinde bir derstir.

★

Polatlıda A. A. :

"Sevdiğim aksak kadın, benim başka kadınlarla dolaşmamı istiyor ve bunun için bana darılıyor. Onu memnun etmek için ne yapayım?,,

CEVAP :

Başınıza devlet kuşu konmuş da haberiniz yok.. Başkalarının sevgilisi böyle bir müsaade bahşederse âşıklar sevinç erinden hemen çiftetelliye başlarlar!

★

Bodrumda N. A. :

"Gençlik hayatın baharıdır diyen şair, acaba ihtiyarlık için ne söylemiş olabilir?,,

CEVAP :

Bu kadar kolay bir teşbihi bulamayacağınızı bilseydi, şair, söylediğine, söyliyeceğine pişman olurdu!

★

Edirnede M. K. :

"1. Evlendiğim kız, annemle babamın yanında oturmak istemiyor... Üzerimde karım'an fazla hakları olan annem'e babamı bırakayım mı, bırakmıyayım mı?

2. Yazdığım hikâyeleri okur, neşreder misiniz?,,

CEVAP :

1. Evleri ayırmak imkânını bulursanız hiç durmayınız... Yoksa hayatınız, geceli gündüzlü, bir cehennem halini alır.

2. Hikâyeleri okuruz, neşredilmesi okunuşundaki tesire bağlı...

★

Manisada K. Ş. :

"Sevgilimi unutmak için bütün eski tanıdıklarımı ufkumda topladım, fakat onu bir türlü unutamadım... Sebebi?,,

CEVAP :

Sonuncusu olmasındandır. Gayret eder, bir yenisini tedarik ederseniz bu da ötekilerin arasına karışır!

★

Elâzığda M. Ü. :

"1. Çok konuşanları susturmak için ne yapmalı?

2. Dul kadınla evlenirsem mesut olabilir miyim?

3. Burada elektrikler gece yarısına kadar sönük, gece yarısından sonra parlak yanıyor... neden?,,

CEVAP :

1. Hemen ağzından lâkırdığı kaparak söze başlamak lâzımdır.

2. Ortada kız, dul diye terc'h edilecek bir cins yoktur; onların hepsi de kadındır ve saadet de onların içinden iyis'ne tesadüf etmekle elde edilebilir!

3. Evlilerin ihtiyacı kalmadığından... Bekârlar da sabaha kadar, mum yerine elektrikle dert yansınlar diye.

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu - No. 104.

No. 521, CİLT: 21, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 20 ARALIK 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

İSTANBUL BELEDİYESİNİN TAÇ GİYME MERASİMİ...

Fatih — Bu taç, İstanbulu fetheden benden ziyade, İstanbulluları fetheden sana lâyıktır, güle güle kullan!..

— Pastırmadan anlar mısın?.
— Elbette anlarım, her akşam tramvayla gidip geliyorum!.

HAFTADAN HAFTAYA

Zeytinyağı Bayramı

Bir okuyucum bana yazdığı bir mektupta diyor ki: "Resmî takvimimize bir de zeytinyağı bayramı günü ilâve etmeliyiz. Zeytinyağının hürriyet ve istiklâle kavuştuğu mübarek günün yıldönümlerinde toplar atılmalı, okullar tatil edilmeli, resmî ve hususî binalar gündüzün bayraklar, gece zeytinyağı kandillerile donatılmalıdır. Caddelere "Ölüm var, zeytinyağsız yaşamak yok!,,, "Zeytinyağsız sofra ampulsüz elektrik, susuz musluktur!,, yolunda dövizler asmak lâzımdır. Halk bayramlık elbiselerini giyerek birbirine ziyarete gitmeli, misafirlere billûr kadehler içinde asitsiz zeytinyağı ikram edilmelidir. v. s. v. s.,,

Zeytinyağının serbest satılması kararının İstanbulda uyandırdığı sevinç ve heyecana bakılırsa okuyucumun bu teklifine hemen hemen hak vermek lâzımdır. Zeytinyağı çok şükür hürriyetine kavuştu ya; artık Terkos gölü büyüklüğünde gizli yer altı depolarını kapayan beton kapaklar sökülecek; zeytinyağı yüklü vapurlar birbirile çarpışmamak için limanın ağzında kuyruk yapacak; bakkallar Terkos suyu pahasına, bir sene kredi ile zeytinyağı vermek için kapımızda yalvaracak; hasılı boğazımıza kadar zeytinyağı içinde yüzeceğiz. Evet, kulaklara kadar açılmış ağızlarda kıs sevince göre ümit budur. İnşallah gerçekleşir de İstanbulda susuz kaldığımız günler bu mübarek maddeyi ev işlerimizde dahi kullanırız. Bununla beraber son dağıtılan pamuk yağından kalan kısmı dökmeğe kalkan benim bayana:

— Sen yine pek acele etme. Ne olur ne olmaz bir iki gün bekliyelim. dedim.

* * *

Namık Kemal:

"Ne efsunkâr imişsin ah ey dilârâ Hürriyet,,

Derken insanlığın en doğru bir hakikatini söylemiştir. Velev ki zeytinyağı için olsun o tılsımlı kelime söylenildi mi çarpmayan yürek altüst olmayan akıl ve idrak kalmıyor. Şöyle bir sahne tasavvur ediyorum:

Bir yolda bitkin, yorgun, fakir, sefil bir insana rastlıyor ve birdenbire soruyorsunuz.

— Satılık malım var alır mısın?

Hazin hazin gülümsiyerek:

— Alay mı ediyorsun benimle.

— Hiç pahasına bir altın saat vereceğim.

Yırtık gömleğini gösteriyor:

— Nereme takacağım?

— Bir kocaman köşk.

— İçinde ne yiyeceğim?

— Bir lüks otomobil.

— Nereye gitmek için?

— Fırından yeni çıkmış bir has ekmek...

— Bu hepsinden iyi. Fakat param yok...

— Dur bunların hepsinden iyi bir malım daha kaldı. Sana hürriyet satacağım.

Yüzü birdenbire parlıyor; gözleri ateşler saçıyor:

— Sırtımda bir gömlek var. İstersen onu vereyim. Hattâ canımı da beraber...

Evet; çünkü bu tılsımlı kelime ona neler getirmiyecek? Bu kelimeye insanların bu kadar dişkünlüğü var da neden açıkgözler bu hürriyeti satılık ticaret malı haline getirmemişlerdir ve bunu şimdilik yalnız ileri büyük devletler küçük milletlere teklif etmeyi akıl edebiliyorlar.

* * *

Yine kendi meselemize dönelim. Bütün hürriyetlerde olduğu gibi bu zeytinyağı hürriyetinde de coşkun bir bayramcılar kalabalığına karşı pek az bir mürteciler azınlığı da var. Onlar diyorlar ki:

— Yahu, çayı görmeden paçaları sıvamayın. Yağmur duasına çıkar gibi zeytinyağı duasına çıkılmaz ya. Memlekette zeytinyağı mevcudu ne ise odur ve sahtesini yapıp satmaktan başka hiç bir vasıta ile bu mevcudun bir damla arttırılmasına imkân yoktur. Devlet bu mevcudu az çok dağıtıyordu. Bu ekonomi ilmine bizim aklımız ermez. İster misiniz bu karardan sonra zeytinyağı bizlerden büsbütün elini eteğini

çeksin ve Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olalım.

Fakat hürriyetçilerin verdiği cevap hakikaten ağızları tıkıyacak gibidir:

— Gerçekten bu işlere akıl ermez; onun için saklanan malların meydana çıkması, kara borsanın bir ak borsa haline gelmesi bir ümittir. Farzet ki bu ümit tahakkuk etmedi ve eldeki az buçuk zeytinyağı, taşa çarpıp kırılmış bir şişenin yağı gibi döküldü ve yerin dibine battı. Buna karşı kaybedeceğimiz şey nedir? Bir kâmil sene içinde aldığımız ikişer litre zeytinyağı mı? Kaybedeceğimiz bu olduktan sonra zararımıza gam yememeliyiz. Günlere ellerinde gazete ilânları, dükkân adresleri, fişler ve şişelerle dolaşıp alınacak, bütün bir senede iki litre zeytinyağını bu belki de boş olmayan ümide seve seve feda etmek lâzımdır.

* * *

Mademki hürriyet bu kadar garip hatırı alan bir şeydir; mademki onun dağıtılması zeytinyağı, gaz, sabun, şeker, kaput bezi dağıtmaktan daha kolay ve sadedir. Sevgili hükûmetimiz inşallah yakında ekmek için de bir hürriyet ilân eder. Zaten İstanbulda sıkıntı kalmamıştır ve ekmek karaborsası akborsasile hemen hemen atbaşı gitmektedir. Ekmek karaborsasının zahmeti, bu işe pek alışmamış müşteriler için biraz fazla dolaşmaktan ve yolsuzluğa kendini alıştırmak için biraz vicdan azabı çekmekten ibaret gibidir. Sonra şunu da düşünmek lâzım geliyor ki un serbesttir. Karaborsaya yanaşmak istemiyen kimseyi neden mutlaka pahalı gevrek, börek ve sandviç ekmeği yemeğe mecbur etmeli?

Yine şöyle bir sahne tasavvur ediyorum. Meselâ hamur işleri elinden gelen bir adamım da araba biçiminde bir ekmek yapıyorum ve polisle karşılaşıyoruz:

— Yahu bu ne?

— Araba çöreği.

— Yahu bunun yağı yok.

— Midesi yağa tahammül etmiyenler böylesini istiyor.

— Yahu bu tıpkı ekmeğe benziyor.

— Olabilir. Meselâ ben de meşhur bir yankesiciye benzesem beni o diye yakalayabilir misin?

Hasılı temennimiz zeytinyağı bayramından sonra bir de ekmek bayramı kutlamaktır.

Karikatür

★

ACAİP HASTALIK

İki komşu kadın konuşuyorlardı:

— Haberin var mı hemşire?.. Mahalleye bir doktor taşındı. Allah muhtaç etmesin ama çok iyi oldu. Malûm ya hastalık, sağlık insanlar için!.

— Aman kardeş keşke taşınmaz olaydı. O mahalleye geldi geleli bizim kız her gün hasta!

— A... Neden?

— Bilmem?. Her gün oraya taşınıyor. Kızın halini de hiç beğenmiyorum!.

— Nesi var?

— Ne bileyim ben?. Karnı Hüt dağı gibi şişiyor.

— Doktor ne demiş?

— Sen merak etme, ben onu alırım. demiş.

— Öyle ise geçmiş olsun komşucuğum!..

Kadın — Tuhaf şey, vitrinde iken şu şapka ne kadar güzeldi...
Erkek — Tabii karıcığım, o zaman altında sen yoktun!.

NASİP OLMAMIŞ!

Bayan İstifçi, bir toplantıda kendini övüyordu:

— İnsan biraz ilerisini düşünmeli! dedi. Ben kendi hesabıma daima yarını düşünürüm. Harp başladığı zaman on sandık şeker aldım, bir tarafa attım. Ne yaparsın, çoluk, çocuk var.

— Ne yaptınız o kadar şekeri?

— Yavaş yavaş kullandık. Daha geçen hafta bitti.

— Demek beş yüz kuruşluk şekerden alıp yemek size nasip olmadı?.

— Hayır!.

BABA ÖĞÜDÜ

Delikanlı geldi, babasına:

— Babacığım, dedi, bu akşam bir çaya davetliyim. Oraya gideceğim.

— Gitme oğlum!

— Neden baba?

— Ben de senin yaşında iken böyle bir çaya davet edilmiştim.

— Gitmediniz mi?

— Gittim.

— Ne oldu?

— Orada annenle tanıştık!.

Dinliyenlerden biri yanık bir sesle söze karıştı:

— Bize de nasip olmadı.. Çünkü alamadık!.

BİLMECE

Necip Fazıl Kısakürek bir arkadaşile Eyüpten geçiyordu. Bir kaç çocuk bir köşede oturmuş, birbirlerine bilmece soruyorlardı. Tam Necip Fazılın oradan geçtiği sırada bir çocuk şu bilmeceyi sordu:

— Kapısı var, mandalı yok,
Küreği var, sandalı yok.
Parası var, bir işi yok,
Ağacı var, yemişi yok.

Nedir o bilin!.

Necip Fazıl, sinirli sinirli kaşını, gözünü oynattı; arkadaşına:

— Köftehorlar!. Galiba beni tanıyor! dedi.

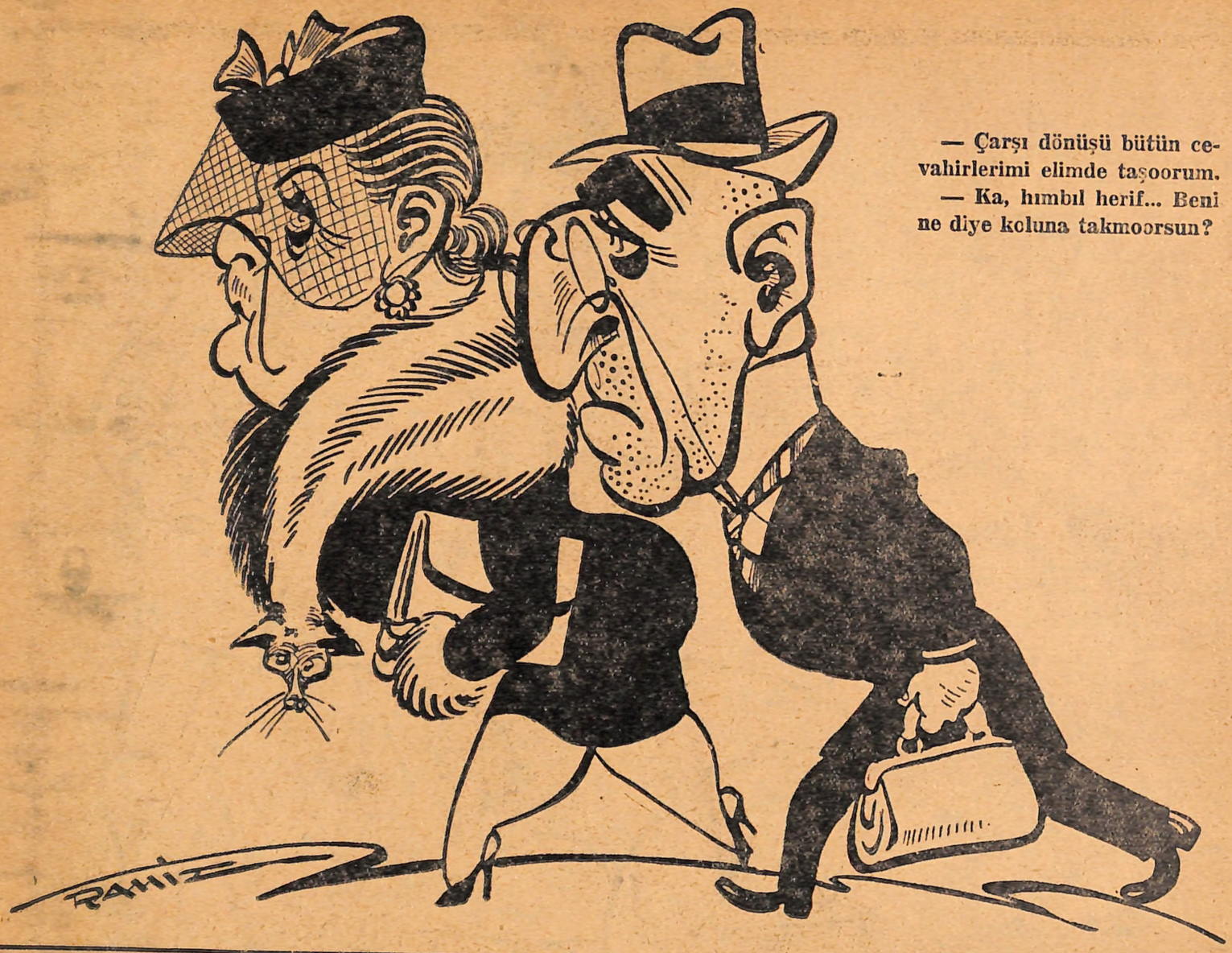

— Çarşı dönüşü bütün cevahirlerimi elimde taşoorum.
— Ka, hımbıl herif... Beni ne diye koluna takmoorsun?

KART!

Polis otomobili durdurdu. Direksiyon başında oturan adama:
— Kartın nerede? dedi.
— Yanımda!.

Polis adamın yanında oturan yaşlı kadına bir göz attı. Otomobil hususi idi. Adamın halinden yalan söylemediği de anlaşılıyordu.

— Peki, dedi, geç!.

Bay otomobili sürdü, eve geldiler. İçeri girer girmez bayan bayrakları açtı:

— Hele bir daha ben yanında iken kart yanımda diye söyle de bak!. Vallahi gözünü patlatırım senin!..

ŞÖVALYE

Yüzü, gözü sargı içinde geldi. arkadaşları sordular:

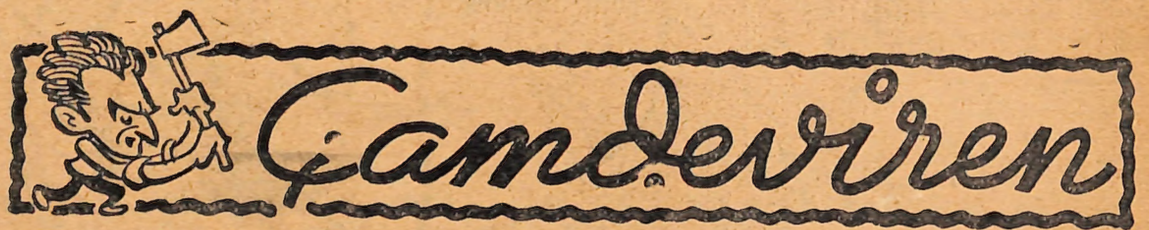

NEYE DÖNDÜ

Vaktaki azîm Avrupa viraneye döndü,
Mağlûp ile galip deli divaneye döndü...

Tefrik edilir halde değil hasta hekimden,
Dünya evi en sonra şifahaneye döndü!

Beş kıt'a meyanında gidip gelmede sermest,
Erkânı cihan heyeti mestaneye döndü.

Yanmak dileyip cümlesi sulhun alevinde,
Zulmette kalan bir sürü pervaneye döndü.

Beş yılda şu dünya denilen köhne yuvarlak
Mangalda kızarmış koca kestaneye döndü!

Virane, şifahane ve kestane, hulâsa,
Dünya dönüyor bir şeye, amma neye döndü?

Bir lokma et olsun yiyemem Çamdevirenle,
Zira ki bütün yer yüzü salhaneye döndü!

Çamdeviren

Kız — Öyle nişanlımmış gibi pısırık pısırık oturma. Biraz cesaretli ol da misafir olduğun anlaşılsın!..

— İstikrazı dahili ile mis gibi geçiniyorum.
— Tahvilât mı satıyorsun?
— Hayır, dairedeki arkadaşlardan boyuna borç alıyorum!

Kaynanamın Hediyeleri

Yazan: ÇALAPALA

İSTANBULA iş görmeğe değil, sanki Feride ile anasına ıvır zıvır almak için geldim!.. Ankaradan tirene binerken karım elime uzun bir pusula sıkıştırdı:

— Güle güle kocacığım!.. Allah hayırlı yolculuk versin!. Şu kâğıdı gördün mü?!! İçinde bir kaç şey yazılı, anneme lâzım olan ufak tefekle karıcığının ricaları!.

— Emredersin yavrucuğum!

— Ama unutma!.. Annem seksen kere söyledi. Almadan gelirsen son derece kırılır, bilirsin ya!

Tiren yola düzüldükten sonra ilk işim avucumdaki kâğıdı açıp okumak oldu.. Pencereden dışarı uzanmış, hem temiz kır havasını ciğerlerime dolduruyor.. hem de Ferideciğimin ve anası karının isteklerini okuyordum. Kâğıt ikiye bölünmüştü. Zavallı karıcığım üç şey istemişti: Bir şişe lâvanta... Üç metre ipekli kumaş.. Bir de model gazetesi..

Gel gelelim anasının emirlerine!.. On beşi geçiyordu. Allık.. Pudra... İpek çorap.. Korse.. Otuz üç numara bir çift balo iskarpini..

Vay koca karı vay.. Nasıl giyecek bunları?..

Öyle bir kahkaha atmışım ki kafamı pencerenin kenarına çarptım.. Canım fena halde yandı.. Bu sırada rüzgâr elimdeki kâğıdı uçuruvermesin mi!..

Şimendifer yıldırım gibi koşuyordu. Pusula bir anda gözden kayboldu... Hemen okuduklarımı hatırlamağa çalıştım. Otuz üç numara bir çift iskarpin, allık, pudra, korse, ipek çorap.. E?. Sonra? Acaba başka neler yazılıydı?.. Haydi karıcığıminki hatırımda... Bir model gazetesile bir şişe lâvanta, üç metre de ipekli...

Allah.. Allah acaba kaynanam daha neler istemişti? Başımı içeri çektim; kaşlarım çatıldı. Gözlerim dikleşti; yerime oturdum... Başladım acı acı düşünmeğe...

Tiren koşuyor, ben oturduğum yerde kafamı öne, arkaya sallıyarak düşünüyordum... Acaba ne istemişti?.. Ne istiyebilir?. Herşey!..

Eskişehirde karşıma acaip bir adam geldi oturdu. Yakasında kocaman bir ay çiçeği, başında yamru yumru bir melon, bacağında da beyaz bir pantolon vardı. Selâm vererek yerleşti. Ben hâlâ kaynanamın siparişlerini düşündüğüm için sudan bir selâm verdim.

Tiren kalktı. Yeni yolcu biraz oturdu. Öksürdü. Canı sıkılmıştı. Yakasındaki çiçekten bir kaç tohum koparark kabak çekirdeği gibi yedi. Halinden konuşmak istediği belliydi. Lâkin benim başım avuçlarımda derin derin düşündüğümü gördükçe bir türlü cesaret edemiyordu. Bu hal benim de canımı sıkmıyor değildi ama.. Ne yapmalı kaynanamın tek dişi meydana fırlamış uğursuz çenesi gözümün önünden gitmiyordu.

Adamcağız nihayet patladı:

— Ne düşünüyorsun, bey ağabey?.

Gülümsedim:

— Düşünmüyorum dostum... Size öyle gelmiştir.

— Hele hele bizden sır çıkmaz!.

— Bunun sırrı filân yok ki!.

— Açıl açıl.. Enginler daha emindir!.

— Anlamadım?

— Derdini söylemiyen dermanını bulamaz.

— Güzel efendim ama.. Benim derdimi kime söylesem faydası olur ki?!.

— Hele.. Hele bana söyle de sonra istersen başkalarını tecrübe etme!

— Boşuna kafanı yoracaksın.

— E söyle dedik ya!..

— Efendim, ben İstanbula iniyorum. İstanbulda göreceğim işler var. Tirene binerken karım elime bir liste sıkıştırdı.

— Anladım... İstanbudan getireceğiniz şeylerin listesi!

— ?..

— Öyle değil mi.. Sonra ne oldu?.

— Sonra pencereden bakarken kâğıdı uçurdum.

— Vayy... Gördün mü belâyı!. Dönüşte karı ile maraza ha?!.

— Yok canım.. Asıl kaynanamdan korkuyorum.

— Vay vay.. Kaynanan da mı var?.. Desene yandın birader!

— Sorma...

— Hiç okumadın mıydı?.

— Yarıya kadar.. Sonradan hatırlayabildiklerimi şu kâğıda yazdım işte... Ama sekiz on şey daha olacaktı.

Acaip arkadaşım kâğıda bir göz attı:

— Vay koca karı vay!. Bunun alt tarafını bulmak ancak falcılara müyesser! dedi.

Sonra birden dizime müthiş bir şaplak indirdi.

— Hah!. Buldum, buldum kaynananın zırıltılarını!. Çıkar kalemini, yaz şu adresi!. Sana İstanbulda bir falcı karının yerini öğreteceğim. Ona git, bak nasıl sana bir, bir söyler!.

— Etme Allahaşkına!.

— İnan bana kuzum!..

Adresi yazdım. O, çiçeğinden bir tutam çekirdek daha kopardı, yarısını da bana verdikten sonra yerinde boylu boyuna uzandı. Keten helvacı gibi bir mani tutturdu:

Yanımda vızlıyor çalışkan arı
Dalgaylan oldu bak, yolumuz yarı.
Rukiye molladan haber alırsın..
Neler ısmarlamış bu koca karı!.

* * *

Kendi işlerim üç günde bitti. Karımın siparişleri'e kaynanamın dileklerinden hatırlayabildiklerimi aldım. Hattâ, belki şunu da istemiştir, bunu da istemiştir diye oteldeki odayı da bin bir çeşit hediye kutularile doldurdum. Fakat onun ısmarladığı bir toplu iğneyi götürmesem çekmiyeceğim dert yoktu.

Fala filân inanmam. Lâkin o komik yol arkadaşım üstümde pek derin bir tesir bırakmıştı. Haydarpaşada benden ayrılırken:

— Sen bu Rukiye molaya boş verme!. Sapına kadar falcıdır ha! demişti. Şimdi fala bakmak yasak ama, benden selâm götürür-

İBRAHİM KENDER

sen hiç lâf ettirmez... Sakın para falan vereyim deme!. O vaktile yükünü tuttu, altın babasıdır.

Ne olursa olsun Karagümrüğe kadar gidecektim. Atladım tramvaya, doğru Karagümrük!

Kadının evini bulmak o kadar da kolay oldu ki. İstanbulda vilâyet konağını arasam bu kadar çabuk gösteremezlerdi. Mini mini alçacık bir kapıdan içeri girdim. Rukiye molla yemenisini örtüyordu. Selâmlaştım... Kimin vasıtasile geldiğimi söyledim:

— Bizim Âkil oğlan yolladı ha?!. Dur bakalım, bir kahve pişireyim sana!. dedi.

— Zahmet etme teyzeciğim... İşim acele...

— E nasıl fala bakacağız?.

— Kahve ile mi?.

— Helbet yavrum!

Telâşımdan gırtlağımı yakayaka kahveyi yuvarladım. Rukiye molla iki tarafına sallanarak başladı:

— Aman aman! Hiç merak etme yavrucağım, dedi. Kız senin için yanıyor.

— Hangi kız?!.

— Yavuklun!.. Vay yosma vay... Ne güzel de gözleri var!.

— Aman teyzeciğim.. Benim sevgilim falan yok. Ben evliyim.

— O!.. Ooo!... Aç kesenin ağzını aç... Hem de ikiz geliyor, ikiz!..

— Anlamadım?!.

— Biri oğlan biri kız!. Ama oğlanın talihi pek yaldızlı!.

— Ben çocuk sormaya gelmedim buraya!.

Rukiye molla dargın dargın yüzüme baktı:

— Aşkolsun sana yavrum... Elin gül gibi kızından böyle şüphe eder ha?. Vallahi senden başka kimsenin yüzüne bakmıyor. Buda'alık etme!. Sana kıskançlık yakışır mı?!.

— Teyzeciğim, dur, bari anlatayım!. Benim bir kaynanam var. Ankarada tirene binerken..

— A... Bunu evvelden söyleseydin ya elmasım... Dur, dur!.. Oo!. Aman isabet!. Karın biraz üzülecek ama sonradan evinize dirlik düzenlik gelecek... Yakında mezarcı Mahmudu boylayacak! Seni gidi acuze koca karı seni... Oooh... Doğrusu bu pek hoşuma gitti işte!.. Çocuklara rahat vermezsin ha?.

— Yok teyzeciğim!.

— Bırak, acıma domuz karıya!.. Size ettiklerini çekmiyecek mi zannediyorsunuz siz?.

— Ben onun için...

— Sen onun için hiç üzülme... Karın da çok dırlanırsa onu da silker atarsın. Amasyanın bardağı biri olmazsa biri daha.. Senin gibi aslan parçasına yazık değil mi?!..

Baktım ki olacak gibi değil... Cebimden kendi yazdığım listeyi çıkardım:

— Evvelâ dinle de sonra söylersin Rukiye molla! dedim. Ben İstanbula inerken karım elime bir pusula verdi! İçinde kendisile anasının istediği hediyeler yazılıydı. Fakat ben bu kâğıdı okurken uçuruverdim... Şimdi acaba kaynanam daha ne istemişti?. Onu öğrenmek istiyorum.

Rukiye molla fincanı ters üstü kaparak öteye itti:

— Oğlum sen deli mi oldun?!. dedi. Kadının aklına eseni şeytanlar bile bilmez!. Ben nasıl çıkayım bu işin içinden?! Sen İstanbulu alıp götürsen o karı yine bir mahana uydurur... Haydi yavrum, haydi işine!..

Çalapala

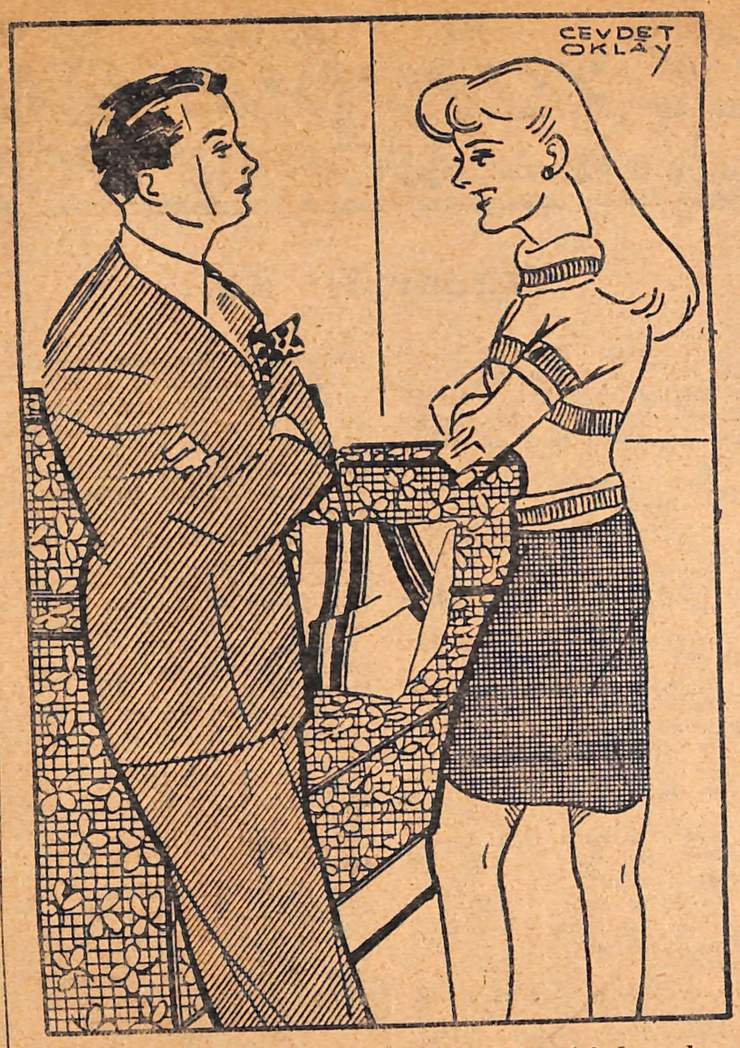

Bay — Çorap masraflarından günün birinde pabuçsuz kalacağım...

Bayan — Ne çıkar, zaten bir çok pabuçlarını peşimde eskitmiştin!..

BASIN BİRLİĞİ

İstanbul Mıntakası Kongresinde

Basın Birliği İstanbul mıntakası geçen hafta Eminönü Halkevinde toplandı. İdare heyeti raporu okunduktan ve encümenler seçildikten sonra muhtelif hatipler söz aldılar. Fakat kongre kâtipliklerine seçilenler muntazam bir zabıt tutmadıkları için duyduklarımızı biz not ettik. Yazıyoruz:

Önce Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu kürsüye çıktı. La Fontaine'in ağustos böceği ile karınca şiirini söyledi. Sonra birliğin zenginliğinden söz açarak Abdülhak Hâmidin Tarık adlı eserini ele aldı ve oradan:

— Endülüs hazineleri içindesin Tarık!

Diye başlayan bir parçayı okudu.

Fakat o sırada salonda bir gürültü oldu. Biri kalkmış:

— Susturun şunu!. Susturun!. Abdülhak Hâmidin eserlerini inşat etmek benim tekelimdedir!.. diye bağırıyordu.

Bağıranın aktör Burhanettin Tepsi olduğu anlaşıldı. Nizam kızdı:

— Ben okurum!. Ben kimseye metelik vermem!.

Diye gürledi. Burhanettin buna:

— O senin yiğitliğinden değil, züğürtlüğünden! diye cevap verdi.

Derken bir çatırtı koptu. Bir iskemle kırılmıştı. Herkes Nizamettin Nazifle Burhanettin Tepsi birbirine girdi sandı. Meğerse kongre reisi Cihat Bâban'ın oturduğu ilk iskemle kırılmış!. O yeni bir iskemle aldı, Nizam da yerine geldi.

Arkadan Refi Cevat Ulunay kürsüye çıktı. Gazetecilere sarı kartların geç verildiğinden şikâyet etti. Avrupada, kendisinin gazeteci olduğunu isbat etmek lâzım geldiği zaman, yanında vesika bulunmadığı için, ceketinin yakasını göstererek herkesi inandırdığını anlattı.

Salonda oturan Refik Halit içini çekerek:

— Nerede şimdi o yağlı ceketler?. diye ah çekti.

Ulunay sözüne devamla:

— Halkın her tabakasından insanlar bize gelir, dert yanar!. dedi. Yağ yok derler, yazarız. Sabun yok derler, yazarız. Tramvaylardan şikâyet ederler, yazarız. Herkesin derdile dertleniriz. Fakat bizim de evimizde yağ yoktur, sabun yoktur. Biz de ayni tramvaylarda ezilir, dururuz. Yarın bizim halimiz ne olacak? Ne tekaütlüğümüz var, ne sigortamız var, ne bir şeyimiz var! Biz ne yapacağız?. Kime dert yanacağız?.

Dinleyenlerden biri:

— Gazetecilere gider, dert yanarsın!..

Dedi, ama duyulmadı.

O da oturdu. Tahsin Demiray kalktı. O da Basın Birliğinin tersinden kurulmuş olduğunu, baş aşağı getirilmesi lâzım geldiğini ileri sürdü. Bu teklif alkışlarla karşılandı.

Bunun üzerine eski idare heyeti reisi Hakkı Tarık Us kürsüye gelerek:

— Birliğimiz zaten Beyoğlundan Babıâliye getirilmişir. Bu kadarlık değişiklik yeer!. dedi.

Fakat âzalar, hiç değilse idare heyetinin alaşağı edilmesinde ısrar ettiler.

Müzakere kâfi görülerek seçimlere geçildi. Âzadan bir kaçı kongre reisliğine bu eğlencelerin sık sık yapılabilmesi için kongrelerin iki senede bir değil, iki haftada bir yapılmasını teklif eden bir takrir verdiler. Bu takrir kabul edilirse, Basın Birliği şehrimizin en geniş salonlarından birini kiralayarak toplantılarını orada yapacak ve temaşaperver İstanbul halkının az bir ücretle bu eğlencelerden istifadesini de sağlayacaktır.

Ben

★

VAHŞET

Klüpte şundan, bundan konuşuluyordu. Bir gazeteci bir diplomata :

— Afrikada şimdiye kadar tanınmayan bir kabile bulunmuş! dedi. Silâh, savaş nedir bilmiyorlarmış.

Diplomat başını salladı:

— Ne vahşet?!.

Matbuatın arslanı : FARUK GÜRTUNCA

Acaip bir aile...

KOMİK ROMAN

Yazan: Ta. Ka.

— 13 —

Bu esnada İhsan bir su daha istemişti.

Kadri ile Keramet bey, Evliya Çelebinin arkasında Nemçe illerinde dolaşıp dururlarken, birdenbire evlenmek bahsine geçiverdiler. Kızlar bir bakışla dışarıya gönderildi.

Keramet bey, ciddileşti ve yabancı görücüler için akşamdanberi hazırladığı nutka öksürerek başladı: Kız elinde büyümüş imiş. Pederi, sizlere ömür vefat ettikten sonra kendi vesayeti altında... Namus dairesinde... Zamanlar malûm olduğundan bir dostun delâletile Telefon şirketine yazdırılmış. Orta mektebin son sınıfına kadar okutmağa ancak muvaffak olmuşlar. Yaratılışı ve aldığı terbiye yavrucağı daha ziyade ev kadını olarak... Tabî arzu edilirse konu komşudan sorabilirlermiş. Maksut beye gelince: Cemal beyin mevcudiyeti böyle bir tahkikata lüzum bile bırakmıyormuş. Yalnız yeni fikirlere taraftar olduğu halde, muhitin ded.kodusunu nazara almak icabedermiş. Nişan ve akabinde nikâh yapılmalı imiş.

Kadri de, tecrübeli bir enişte bey sıfatile ayni kanaatte olduğunu beyan etti.

Cemal, söz buraya gelir gelmez, her şeyi olmuş bitmiş farzederek birdenbire işe karıştı. Demindenberi susmanın da bunda kabahati şüphesiz vardır. Habibenin sokağa çıkar çıkmaz, ağzını açıp gözünü yummasına, namusunu yıkıp eline vermesine sebep olan meşhur potu oracıkta ve bir solukta kırı verdi.

— Keramet bey, diye söze başladı. İki taraf her hususta mutabık. Bu işi bozacak her hangi bir mahzurun meydana çıkmayacağına ben eminim. Siz de acele ediyorsunuz, biz de acele ediyoruz. Şu halde nişan meselesini de konuşalım da başımızın çaresine bakalım.

Keramet bey, şaşırdığını hiç belli etmeden fırsatı girtlağından yakaladı.

İşte bu anda Cemal, Habibenin dudağını öfke ile ısırdığını fark ederek "bir halt karıştırdığından,, şüphelendi ve o andan itibaren yüreğinde hissettiği cömertliğe, hovardalığa, bir de masum muziplik katıldı.

Kadri de, düğün kurmak, nişan cemiyeti görmek ateşile yanıyordu. Dünyayı unutup Cemale yardım etti:

— İnsanlar efendim, dedi, birbirlerini ya bir dakikada anlarlar, ya mahşere kadar anlayamazlar. Cemal beyin teklifi mükemmel! Esasa girelim.

Cemal, arka cebinden sigara paketini çıkardı. Eline kurşun kalemini aldı:

— Sizin nişan ziyafetinize kaç davetliniz gelecek? diye sordu.

Keramet bey, bir karısına, bir de tavana baktı. Gözlerini keyifle süzerek düşündü:

— Elli, altmış... Yallah yallah yetmiş kişi.

— Tamam.. Bizim de bu kadar olur... İşte yazıyorum. Yuvarlak hesap yüz elli kişi. Şu halde iki yü pasta yaptırılacak. Beş okka şeker yeter mi Habibe hanım?

— Şeker mi?

— Evet...

— Bilmem ki.. Bana hiç sormayın...

— Beş okka elverir.

— Bir okka da kahve yaz kardeşim.

— Baş üstüne Kadri bey. İşte bir okka kahve...

— Belki çay içen olur. Yüz dirhem çay da yaz.

— Yüz dirhem çay. Yazdım.

— Elli kilo şarap yaz.

— Elli kilo şarap. Başüstüne...

— On kilo rakı yaz.

— On kilo rakı. Mükemmel.

— Dur bakalım.. Hanımlardan kullanan bulunur. Üç şişe likör olmalı.

— Üç şişe likör. Yazıldı.

— Daha, daha... Karıcığım, noksan kaldı mı?

Habibe:

— Bilmem ki efendim! Siz bilirsiniz! diye inledi.

Keramet bey de kendi kadınlarından duyduğu bir ihtiyacı tereddütle teklif etti:

— Nişan şekeri diye bir yeni âdet türemiş.

Kadri atıldı:

— Tabî efendim. Onun bu listeye yalması bile fazla. Nişan şekeri ayrıca lâzım. Tabî cazbant gelecek...

— Gelsin efendim.

— Bahçeniz var mı? Çiçek meraklısı mısınız?

— Bir küçük bahçemiz var. Çiçek meraklısı değiliz.

— Şu halde enfes! Bir de ince saz bulunmalı.

Keramet beyi bu son söz büsbütün sevindirecek zanneden Cemal şaşırdı. Adamcağızı belli belirsiz bir telâş almıştı. Kadri de bu sessizliği farkederek sualini tekrarladı:

— İnce saz da lâzım değil mi hazret?

— Evet... Lâkin... Ahval malûm... İktisadî buhran devri. Kızın valdesi bir dul kadındır. Ben fedakârlıktan çekinir bir adam sayılmam. Beni Cemal bey oğlumuz iyi bilir...

Kadri, Cemalin yüzüne baktı. Cemal kaşlarını çattı. Adeta hakarete maruz kalmış gibi davrandı:

— Elbette biliyorum. Lâkin bu sözlerin manasını kavrayamadım Keramet bey. Koz mu kırıyorsunuz? Biz elbette kaynanamız hanıma masraf ettirecek değiliz. Ben bu sigara paketinin arkasına yazdıklarımı buraya bırakıp gider miyim? Masraf cihetini merak etmeyin. Cümlesini biz yapacağız.

— Eksik olmayın. Mertlik böyle icabettirir. Aşkolsun... Valaha azizim... Yani emredersiniz!

Cemal, daha evvel Habibeye bakmış olsaydı, kadının gözlerinden, dudaklarından her şeyin yanlış olduğunu belki anlardı ve bu kadar ileri gitmezdi. Lâkin artık yalnız Keramet beyle görüşüyordu:

— Masraf bize ait, diye tekrarladı, biz...

Habibeyi bir anda bütün korkunçluğu ile gördü. "Bu kadına da ne oluyor?,, diye durakladı. "Aman Allahım! (Ben sana gösteririm!) manasına gelmez mi bu baş sallaması?...,,

Düşünecek vakit yoktu. Söz arasında soldan geri etmeyi denedi:

— Biz.. Evet... Masraf meselesi kolay... Lâkin bir mesele kalıyor. Yüz, yüz elli kişiyi nereye toplayacağız? Bir salon mu bulsak?..

— Siz bilirsiniz. İstersenız fakirhanede yapalım. Geniştir.

— Olur. Teşekkür ederiz. Lâkin cazbant gelecek... Dans edilecek. Müsaadenizle bir mimar getirip evi keşfettirelim de bir kazaya meydan vermiyelim.

— Hay, hay! Başüstüne...

— Şu halde.. Biz hazırlığımızı tamamlar tamamlamaz size merasim gününü bildiririz.

Keramet bey karısına:

— Hele birer kahve daha yapınız, dedi, benimki sade olsun.

Sevinci bu sözlerinden bile taşıyordu.

Halbuki Habibe bir an evvel dışarı çıkmak için kıvış kıvış kıvranmağa başlamıştı.

Kahveleri herkes kendisine göre tatlı bulmuştu. İhsan, esmer kızdan kimbilir kaçıncı defa su istedi. Kapı önünde gene bir telâşlı fısıltı oldu. İhtiyar bir kadın:

— Ne varmış? diye çıkışıyordu. Size namahrem değil de, bana mı namahrem!. Elhamdülillâh başım örtülü...

Keramet beyin:

— Valde ne istiyor?

Diye sormasına meydan kalmadan kapı aralandı. Dehşetli ihtiyar bir kadın titriyen başını içeri uzattı:

— Huuu Keramet!.

— Buyur valde.

— Hani Lercestenin talibi? Bizim damadı bir görsem...

— Rica ederim valde...

— Olmaz.. Görmeliyim! Hangisi diyorum.

Kadri gülümsiyerek Maksudu gösterdi:

— İşte hanım anne... Damat bey...

— Aman, şu tüysüz oğlan mı? Gözüm pek seçemedi. Yüzü parlıyor! Allah birbirlerine bağışlasın..

Esmer kız dışarı fırladı. Habibe öfkeden bembeyaz kesildi. Kadri ile Cemal, gülüştüler. İhsanın su bardağı elinde kalmıştı. Maksudun terlemesi bir misli arttı. Mendille falan zaptedilmez bir hale geldi.

Görücü takımı müsaade istiyip kalktı.

* * *

Hava dışarıda Cemale pek sıcak geldi. Babasının nasihati üzerine tehlikenin kenarından dolaşmak kabil değilse dosdoğru karşılamağa alışmıştı. Habibenin koluna girdi:

— Yengeciğim! Çok şükür meseleyi bıçakla keser gibi hallettik. diye güldü.

— Hangi meseleyi?... Kolumu bırak budala! Bırak diyorum, bu dünyada sizin kadar ahmak var mıdır? Hep kabahat benim kocamda... Keramet bey midir, ne karın ağrısıdır, ikisini karşı karşıya sallanırken görüp de ben nasıl bayılmadım komşular? Biri Karagöz, biri Hacivat... Beni, pek âlâ, neden sürüklediniz?..

— Yengeciğim, şu sebepten ki...

— Yengeciğim diye yaltaklanma, sinirime dokunuyorsun. Benim bu gece teyzeye benzer yerim var mı idi? Naşitte bile teyzeler benden daha sahicidir. Başıma gelenler! Kız tarafı şimdi bayram ediyordur. "Bu ne alık teyze böyle!,, diyerek göbek atarlar. "Bunu da kocası zahir böyle mi aldı acaba?,, derler.

Habibe lâfı uzattı. Niyagara şellâlesi gibi gürledi, köpürdü. Bu lâf tufanı arasında erkekler bir mühim hakikat öğrendiler: Nişan merasiminin masarifi kâmilen kız tarafına aitmiş.

Kadri:

— Ne çıkar karıcığım? diyecek oldu.

Habibe bu sefer ona döndü. Cemale çıkıştığından şüphesiz daha rahat, daha kolay esip gürlemeğe başladı:

— Ne çıkar mı? Hacivat seni!.. O kadar lâfın belini bükeceğine, bu sersemin ağzını kapatsaydın ya... Bir de çerkezceden açtı. Bir de maniler okudu. Hele sonunda "Bizim!,, , "Sendedir,, , "Hocam!,, diye inlemek nesi? Siz hiç adam olmazsınız! Benim emeklerime yazık.

— Arkası var —

KÜTÜPHANENİZİN EN KIYMETLİ BİR ESERİ OLACAKTIR.

ATOMİNİ Çorap satanlardan tedarik edebilirsiniz.

Çoraplar için orijinal ambalâj 100 er gramlık şişelerde.

Tel: 21421, Birinci Vakıf Han No. 40, Bahçekapı - İstanbul.

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

Fasfotin Necati

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kuvvetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

TÜRK MEŞHURLARI

Her ayın birinde 32 sayfalık bir fasikül neşredilmek suretile 12 fasikülde tamamlanacak olan bu eseri ihmal etmeden toplayınız, ve eksik fasiküllerinizi bayiinizden tedarik ediniz. İlerde kütüphanenizin en kıymetli eseri olacaktır. Her fasikülün fiatı 50 kuruş

Güzellik Formülleri

Günümüzde artık çirkin kadın yoktur. Eğer hâlâ çirkin kalabilen kadın varsa bunlar kendilerini bilmiyenlerdir. Bu gün güzellik her kadının kolayca elde edebileceği bir şeydir. Bu kitap size güzelliğin sırrını öğreten emsalsiz bir eserdir. 150 kuruş.

ESKİ ŞİİR BAHÇELERİ

Bu albüm baştan başa renkli tablolarla süslüdür ve her sayfasında meşhur bir şairin mısraları Ressam Münif Fehimin fırçasile canlanmıştır. Edebiyat ve güzel sanat meraklıları bu albümü mutlaka kütüphanelerinde bulundurmalıdırlar. Bundan daha nefis bir eser şimdiye kadar memleketimizde basılmamıştır. 150 kuruş.

HAVALARDA

50.000

KİLOMETRE

Yazan: *Ahmet Emin YALMAN*

Birinci cilt	150	kuruş
İkinci	150	"
Üçüncü	125	"

Vatan matbaasında satılır

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı

10 senelik izdivacından sonra

BALAYI TENİNİ nasıl muhafaza ediyor.

Her kadın - hatta 40 dan fazla yaştakiler bile - bütün genç kızların gıpta nazarlarile bakacağı açık, taze ve kusursuz bir tene, cazip ve güzel bir cilde malik olabilir. Bunu; TOKALON "günde 3 dakika" tedavi usulü 10 günde garanti eder.

Her akşam, yatmazdan evvel yegâne cild gıdası olan Penbe renkteki Tokalon kremini kullanınız. Terkibinde bütün dünyada meşhur bir cild mütehassısı tarafından keşfedilen "Biocel" kıymetli ve hayret verici unsuru vardır. Siz uyurken cildinizi besler, güzelleştirir ve bütün buruşuklukları giderir. Her sabah, yağsız beyaz renkteki Tokalon kremini kullanınız. Açık mesamatı sıklaştırmak ve cildi yumuşatup tazeleştirmek için yegâne cild unsurudur. 10 gün zarfında şayanı hayret ve yeni güzellikte bir tene malik olacaksınız. Tokalon kremlerinin semereleri *garantilidir*, aksi takdirde paranız iade olunur.

Sudan ve rutubetten muhafaza edilen bacakların derisi düz ve gergin, rengi normal ve caziptir

ATOMİNİ

Çorap satan mağazalardan arayınız.

Sudan ve rutubetten muhafaza edilmiyen bacakların ise derisi buruşuk, rengi anormal ve gayri caziptir.

Çoraplar için orijinal ambalâj 100 er gramlık şişelerde.
Tel: 21421, Birinci Vakıf Han No. 40, Bahçekapı - İstanbul.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KORİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için senelığı 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için senelığı 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

Basıldığı yer: Yedigün Maatbası
Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Karikatür

TOMBUL TEYZE EV HANIMI...

— Karıcığım, pantalonlarımı birer birer ütülemek için zahmet etme, üstüne bir otur, hepsi mum gibi ütülenir!

TT POSTASI

Alaşehir: Hüseyin Özkan:

S — Sayın teyzeciğim, her hayvanın ayrı ayrı cinsleri olduğu gibi sizin ve kocanızın hangi cins insanlardan olduğunuzu lûtfen bildirir misiniz? Çünkü kocanız gibi sıska, sizin gibi şişman ilk defa görüyorum.

C — Azmangillerdeniz. (Azman) az adam manasınadır: Kocam gibi... Ben de bu familyanın anaç'ıyım!

Erenköy: Halil Sanver:

S — Bendehaneyi teşrif edeceğinizi söz verdiniz. Halbuki üç ay geçti hâlâ gelmediniz.

C — Yılbaşı günü sürpriz olarak bir albüm dolusu geliyorum!

Bayındır: Yahya Kerim Onart:

C — Meşhur zeytinyağlarınızın dinlendirme tanklarından birine (Tombul Teyze) diye benim ismimi koymanıza teşekkür ederim. Yalnız korkuyorum bir da zeytinyağı tankı diye bana sarılacaklar. Selâmlar.